

Να έλθει ή να φύγει ο Χριστός; – Κυριακή Ε΄ Ματθαίου.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Δύο δαιμονιζόμενοι θεραπεύτηκαν από τον Χριστό στη χώρα των Γεργεσηνών, αλλά η θεραπεία τους είχε ένα σημαντικό κόστος για τους κατοίκους της περιοχής. Τα πονηρά πνεύματα που βγήκαν από τους ανθρώπους, ζήτησαν από τον Χριστό την άδεια να εισέλθουν σε ένα μεγάλο κοπάδι χοίρων που έβοσκαν εκεί, με αποτέλεσμα όλοι οι χοίροι (κάπου δύο χιλιάδες κατά τον ευαγγελιστή Μάρκο) να πέσουν από τον γκρεμό σε μια λίμνη και να πνιγούν. Οι κάτοικοι ζήτησαν τότε από τον Χριστό να φύγει από την περιοχή τους, προφανώς φοβούμενοι για περισσότερες και μεγαλύτερες συμφορές. Και ο Χριστός φυσικά αναχώρησε από τα μέρη τους.

Το ερώτημα είναι, πώς γίνεται να θεωρούμε την παρουσία του Χριστού συμφορά και όχι ευλογία; Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο σαν φως. «Εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα». Ήρθε να φωτίσει, να ζωογονήσει, να γλυκάνει τη ζωή μας ως νοητός ήλιος της δικαιοσύνης. Αλλά πολλοί άνθρωποι βιώνουν «το φως το αληθινόν» σαν φωτιά που τους κατακαίει. Έχουν αγαπήσει το σκότος περισσότερο παρά το φως. Επειδή τα έργα τους είναι

πονηρά. Γι' αυτό και μισούν το φως και δεν το πλησιάζουν, για να μη γίνουν φανερά τα έργα τους (Ιω. 12:47, 3:19-20).

Το φρόνημα των αγίων όμως είναι εντελώς διαφορετικό. Επιθυμούν «συν Χριστώ είναι». Δεν βλέπουν την ώρα που θα πεθάνουν για να είναι πάντα με τον Χριστό. Η πλήρης μακαριότητα γι' αυτούς ταυτίζεται με την αιώνια συνοίκηση με τον Χριστό. «Πάντοτε συν Κυρίω εσόμεθα» (Φιλ. 1:23. Α' Θεσ. 4:17). Αλλά και η χαρά της παρούσας ζωής εξαρτάται από την παρουσία του Χριστού σ' αυτήν. Λέει ο άγιος Πορφύριος:

«Όλα εν Χριστώ και συν Χριστώ, μέσα και μαζί με τον Χριστό. Αυτό είναι το μυστήριο της Εκκλησίας» (Βίος και Λόγοι, εκδ. 2004, σ. 200). «Ζωή χωρίς Χριστό δεν είναι ζωή». Ο Χριστός «είναι φίλος μας, είναι αδερφός μας, είναι ό,τι καλό και ωραίο. Είναι το παν. Είναι φίλος και το φωνάζει: Σας έχω φίλους, βρε, δεν το καταλαβαίνετε; Είμαστε αδέλφια! Βρε, εγώ δεν βαστάω την κόλαση στα χέρια μου, δεν σας φοβερίζω, σας αγαπάω. Σας θέλω να χαίρεσθε μαζί μου τη ζωή. Έτσι είναι ο Χριστός. Δεν έχει κατήφεια, ούτε μελαγχολία... Ο Χριστός είναι νέα ζωή. Πώς το λέω; Ο Χριστός είναι το παν. Είναι η χαρά, είναι η ζωή, είναι το φως, το φως το αληθινόν, που κάνει τον άνθρωπο να χαίρεται, να πετάει, ...να πονάει για όλους, να θέλει όλους μαζί του, όλους κοντά στον Χριστό» (Ανθολόγιο Συμβουλών, Μήλεσι, σ. 39-42).

Ο τρόπος για να είμαστε με τον Χριστό είναι η ζωή της Εκκλησίας. Κατ' εξοχήν η Θεία Λειτουργία είναι ο χρόνος και ο χώρος όπου συναντούμε τον Χριστό, την επουράνια Εκκλησία, αλλά και όλους τους πιστούς από τη μια άκρη του κόσμου ως την άλλη. «Η λατρεύουσα Εκκλησία υπερβαίνει τον χώρο, εις τρόπον ώστε οι πιστοί στη Μόσχα είναι τόσο κοντά με τους πιστούς στον ναό των Αγίων Πάντων στο Σαιντ Λούις του Μιζούρι, όσο κοντά είναι μεταξύ τους. Αγγίζει επίσης και τον χώρο όπου άγγελοι και αρχάγγελοι λατρεύουν τον Θεό. ...Ο χώρος της λατρεύουσας κοινότητας ανάγεται στον χρόνο της αιωνιότητας. ...Προσεγγίζει κάποιος τον Χριστό, όχι επειδή διάβασε γι' Αυτόν σε κάποιο βιβλίο, αλλά επειδή στο τώρα της Λειτουργίας είναι τόσο κοντά του, όσο και οι Απόστολοι που ζούσαν δίπλα του... Στη Θεία Λειτουργία είμαστε τόσο κοντά στον Χριστό... όσο είναι η Θεοτόκος» (Ατενίζοντας το φως, εκδ. Ατέρμονον, σ. 357).

Ο Χριστός είναι όχι μόνο δίπλα μας, αλλά έρχεται και εντός μας με το Σώμα και το Αίμα του. Το θέμα είναι, τον θέλουμε εμείς; Ή του ζητούμε σαν τους Γεργεσηνούς να βγει απ' τη ζωή μας;

«Αντιύλη». Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, Πρέβεζα.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>